

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/236/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012331
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125012331.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Juraja Dziaka a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 23.09.2025, sp. zn. 2Nt/61/2025, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. novembra 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B.,
z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XXXX XXXX v B., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou PN-8T/68/2021, keďže neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 38-40 spisu.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení uznesenia, sťažnosť odsúdený A. B. (č.l. 37 spisu), ktorú následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním (č.l. 43 spisu).

Prokurátorka prítomná na verejnom zasadnutí okresného súdu sa vzdala práva na podanie sťažnosti (č.l. 37 spisu).

V odôvodnení sťažnosti zo dňa 23.10.2025, doručenej okresnému súdu dňa 24.10.2025, odsúdený uviedol, že súd ním navrhované dôkazy odmietol vykonať s odôvodnením, že tieto boli vykonané už v pôvodnom konaní. Podľa odsúdeného takýto postup by však znamenal odmietanie en bloc všetkých návrhov na výsluch svedkov, ktorí by mohli priniesť do konania nové skutočnosti, na ktoré si spomenuli, prípadne ktoré vnímali v konaní a teraz inak. Uviedol, že zo samotnej iniciatívy poškodenej vo forme podania žiadosti o prepustenie v prospech odsúdeného, ktorý s ňou neudržiava žiadny kontakt, je zrejmé, že skutok sa nemohol stať tak, ako je uvedené v skutkovej a právnej vete dotknutých rozhodnutí súdov. Dodal, že súd nemôže vopred, bez vypočutia navrhovaných svedkov, ustáliť, či by z výpovede navrhovaných svedkov vyplynuli nové skutočnosti alebo nie.

Odsúdený je názoru, že okresný súd porušil jeho práva, keď odmietol vykonať ním navrhované dôkazy a s ich odmietnutím sa dostatočne nevysporiadal. Podotkol, že skutok sa tak, ako bol opísaný v skutkovej vete nestal a jeho odsúdenie bolo založené len na nepreukázaných skutočnostiach a domnienkach. Podľa názoru odsúdeného výsluch poškodenej mohol preukázať, že zranenie kladené mu za vinu si poškodena spôsobila sama a výsluch svedkyne C. D., ktorá je dcérou poškodenej, by preukázal, že svedkyňa naviedla poškodenú na krivé obvinenie voči odsúdenému.

Na základe vyššie uvedených skutočností odsúdený požiadal, aby krajský súd vyhovel ním podanej sťažnosti a napadnuté uznesenie zrušil.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Krajský súd v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného poriadku, na základe riadne podanej sťažnosti odsúdeným, preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a tak dospel k záveru, že sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, avšak nie je dôvodná.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré vydaniu predchádzalo, krajský súd zistil, že Okresný súd Piešťany rozsudkom č. k. 8T/68/2021-624 zo 06.06.2022 uložil odsúdenému za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere trinásť rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 5To/78/2022 - 701 z 20.10.2022 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a odsúdenému uložil za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Tdo/79/2023-801 z 09.10.2024 odmietol dovolanie odsúdeného proti rozsudku odvolacieho súdu z 20. októbra 2022.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovení Trestného poriadku ďalej preskúmal postup súdu I. stupňa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 2Nt/61/2025 a dospel k záveru, že tento postupoval v súlade so zákonom a správne, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na deň 23.09.2025, zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, tieto vyhodnotil individuálne i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že v danej veci nezistil splnenie podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Následne okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku náležite a presvedčivo rozviedol všetky rozhodné právne skutočnosti a svoje právne úvahy, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania.

Krajský súd sa s právnymi úvahami okresného súdu, obsiahnutými v napadnutom uznesení, v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach na ne poukazuje, a to z dôvodu, že tieto plne zodpovedajú obsahu spisového materiálu.

V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov I. stupňového a II. stupňového súdu tvoria jednotu a v prípade ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018).

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Nad rámec uvedeného okresným súdom v napadnutom uznesení sťažnostný súd uvádza, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého zmyslom je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach alebo vo výroku o treste, ku ktorým došlo preto, lebo v pôvodnom konaní neboli známe všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, nakoľko tieto vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Uvedeným mimoriadnym opravným prostriedkom je možné zrušiť právoplatné rozhodnutie vo veci, ale len vtedy, pokiaľ sú na to splnené podmienky, pričom súd nie je oprávnený preskúmať správnosť rozhodnutia. Predpokladom obnovy konania je existencia skutočností a dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a tieto sú tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. V konaní o povolení obnovy konania neplatí revízny princíp. V praxi to znamená, že na základe ustanovenia § 394 Trestného poriadku nie je v konaní o povolenie obnovy konania daná možnosť preskúmať procesný postup súdu v pôvodnom konaní ani vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na skutočnosť, že súd musí v prvom rade skúmať existenciu dôvodov, alebo nových skutočností súdu skôr neznámych a až následne zisťuje či takéto nové

skutočnosti, alebo dôkazy samé o sebe alebo v súvislosti už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu.

Je totiž dôležité, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, nejde o ďalší riadny opravný prostriedok ako je to ako napríklad pri odvolaní, teda akýkoľvek zásah do právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Ani sťažnostný súd po preskúmaní spisového materiálu a odôvodnenia sťažnosti odsúdeným zo dňa 23.10.2025 nezistil žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by vyšli najavo dodatočne, teda neboli súdu skôr známe, ktoré by v spojení s už známymi dôkazmi boli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine alebo treste pre odsúdeného.

Teda ako bolo už vyššie spomenuté, pre povolenie obnovy konania vo všeobecnosti musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Musia nastať skutočnosti súdu skôr neznáme a zároveň musia byť spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre páchatela v tomto prípade vo výroku o vine a treste.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom. Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov. Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Potom je v prvom rade potrebné pripomenúť, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je ďalším opravným štádiom trestného konania, v rámci ktorého by súdy boli oprávnené preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní, ako aj správnosť a zákonnosť pôvodného konania. Právoplatné rozhodnutie je totiž v zásade nezmeniteľné, keďže nastoľuje stav právnej istoty, a to nie len vo vzťahu k odsúdenému. Preto ako to už bolo vyššie uvedené, v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania súd len skúma, či vyšli najavo nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme, ktoré by samé o sebe, alebo v spojení s už zistenými skutočnosťami, či vykonanými dôkazmi odôvodnili iné rozhodnutie o vine alebo treste. Odsúdený si musí uvedomiť, že súdy v jeho veci už právoplatne rozhodli, jeho vina už bola právoplatne konštatovaná a taktiež mu bol právoplatným rozhodnutím súdu uložený trest.

Zároveň sťažnostný súd konštatuje, že vina odsúdeného bola v základnom konaní preukázaná výpoveďami najmä poškodenej E. F., svedkyne C. D., ktorú poškodená po skutku telefonicky kontaktovala a tá skutok aj nahlásila polícii, ďalej znaleckými posudkami znalkyne PhDr. Bielikovej z odvetvia psychológie vo vzťahu k poškodenej, v ktorom uviedla, že psychologická vierohodnosť poškodenej bola v zásadnej miere zachovaná, znalkyne MUDr. Ondisovej z odvetvia psychiatrie, ktorá uviedla, že je možné, že skutok sa stal tak, ako tvrdila poškodená, keďže v bludnom systéme poškodenej sa nevyskytli halucinácie alebo bludy sexuálneho alebo erotického charakteru. Vierohodnosť výpovede poškodenej potvrdil aj znalecký posudok z odvetvia biológie a genetickej analýzy, keďže na nohavičkách poškodenej bol zistený prostatický špecifický antigén, ktorý sa nachádza v sperme a analýzou Y-pohlavného chromozómu bola zistená zhoda s porovnávacím materiálom označeným ako obžalovaný a na pohlavnom úde obžalovaného bola analýzou DNA potvrdená majoritná DNA zhodná s obžalovaným aj minoritná DNA zhodná s poškodenou, čo svedčí o jednoznačnej pravdivosti výpovede poškodenej ohľadom priebehu skutku. Z výpovede gynekológa E. G. vyplynulo, že pri gynekologickom vyšetrení poškodenej zistil čerstvú oderku v dĺžke 3 mm na vonkajších rodidlách poškodenej, ďalej znalecký posudok RNDr. Mgr. Kešického, znalecký posudok doc. MUDr. Záhumenského, PhD., zápisnice o prehliadke tela, o vydaní veci (ružové nohavičky zabalené do igelitu s inkontinenčnou vložkou), o ohliadke miesta činu.

Okrem toho, ako vyplýva zo spisového materiálu, v pôvodnom konaní bolo vo veci rozhodované rozsudkom, ktorý okresný súd vydal na základe skutočností a dôkazov zistených v prípravnom konaní a následne na hlavnom pojednávaní, a zároveň ktorý bol preskúmaný aj v odvolacom konaní, a aj keď odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 06.06.2022, sp. zn. 8T/68/2021, opätovne uznal vinu odsúdeného (sp. zn. 5To/78/2022 z 20.10.2022) a ako bolo už vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Tdo/79/2023-801 z 9. októbra 2024 odmietol dovolanie odsúdeného. Sťažnostný súd sa preto so závermi všeobecných súdov v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Na sťažnostnú námietku odsúdeného, že poškodená a svedkyňa by v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania mohli vypovedať inak ako v pôvodnom konaní a tým by sa mohlo preukázať tvrdenie odsúdeného, že si poškodená skutok vymyslela, pretože bola na to navedená svedkyňou, reagoval už okresný súd v napadnutom uznesení, keď správne uviedol, že s touto verziou sa orgány činné v trestnom konaní aj súd zaoberali už v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, avšak vykonaným dokazovaním táto verzia odsúdeného nebola preukázaná. Za nové skutočnosti nemožno považovať skutočnosti, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj v prípade keď sa s nimi súd nevyrovnal alebo ich prehliadol, prípade zle vyhodnotil (R 6/1997). Ako už súd uviedol, takouto skutočnosťou nie sú obhajobné tvrdenia odsúdeného známe už v pôvodnom konaní. Novými dôkazmi je potrebné rozumieť také dôkazy, ktoré neboli v pôvodnom konaní obsahom spisu, neboli uplatnené niektorou z procesných strán alebo neboli vykonané. Nové dôkazy sa môžu týkať tak nových skutočností, ktoré v pôvodnom konaní neboli konajúcim orgánom vôbec známe, a rovnako tak aj tých skutočností, na ktoré síce v pôvodnom konaní poukazované bolo, avšak na ich preukázanie v danom čase neexistovali buď žiadne, alebo dostatočné dôkazy.

Krajský súd nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia len dopĺňa, že prípadná zmena výpovedí svedkov je spôsobilá byť „novým dôkazom“, avšak musí k tomuto pristúpiť druhá podmienka na povolenie obnovy konania, ktorá musí byť splnená kumulatívne a to, že tento nový dôkaz v spojení s ostatnými dôkazmi vykonanými v konaní má potenciál privodiť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu. Povedané inak, aj keď možno akceptovať, že zmena výpovede svedka má charakter nového dôkazu, podľa názoru sťažnostného súdu však nie je splnená druhá materiálna podmienka na povolenie obnovy konania, a to fakt, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Sťažnostný súd opätovne poukazuje na to, že vina odsúdenému bola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a dostatočným spôsobom odôvodnená už v pôvodnom konaní a dôkazy predložené odsúdeným, nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine odsúdeného (vzhľadom na ostatné dôkazy vykonané v pôvodnom konaní).

Z uvedeného vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t. j. také skutočnosti a také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených vo vykladanom zákonom ustanovení (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tost 19/2024 zo dňa 30. 9. 2014).

V závere krajský súd konštatuje, že právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté odsúdeným. Závery okresného súdu o odmietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania sú preto opodstatnené a to z tých istých dôvodov, ktoré vyplývajú z odôvodnenia napadnutého uznesenia, na ktoré sťažnostný súd ako na správne a úplné opakovane poukazuje a s nimi sa stotožňuje. So skutkovými a právnymi námietkami odsúdeného sa totiž súd prvého stupňa v napadnutom uznesení riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Možno len zhrnúť, že odsúdeným predstreté argumentácie ním označené ako nové skutočnosti a dôkazy, tak v návrhu na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí dňa 23.09.2025 ako aj v odôvodnení sťažnosti, nie sú ani zďaleka svojim významom rovnocenné dôkazom, ktoré boli vykonané v konaní okresného súdu, v ktorom došlo k právoplatnému odsúdeniu navrhovateľa obnovy konania. Podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného A. B., sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle ustanovenia § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.